

RESSÒ DE LA PARAULA

Matrimoni sostenible

Una de les realitats que avui més reclamen «sostenibilitat» és el matrimoni.

No ho diem subratllant el costat negatiu de la realitat, és a dir, donant a entendre que el matrimoni avui està en crisi i que, per tant, cal protegir-lo, sinó en el sentit més constructiu.

Que el matrimoni ha de ser protegit és indubtable. Però el matrimoni cristià és una realitat de l'Esperit i, com sabem, les realitats de l'esperit tenen el seu propi estil de vida. Així:

- No subsisteixen només amb lleis externes, ni amb suports superficials, ni amb codis de bones conductes...
- La seva estabilitat no és estàtica, no és immobilitat. Al contrari, si no hi ha creixement, moren.
- Són sostenibles sobre la base d'una fidelitat creativa.

Les lleis han de protegir el matrimoni; però en alguns casos col·laboren a destruir-lo. Els remeis psicològics ajuden a la sostenibilitat, encara que tantes vegades les receptes són precisament l'alliberament de tot vincle; els recursos a compensacions lúdiques calmen tensions, però sempre són efímeres...

Què fa que el matrimoni sigui sostenible? En la glossa que publicàvem fa unes quatre setmanes, parlàvem de la sostenibilitat de la vida cristiana. I aprofitàvem l'exemple de la vida matrimonial per a explicar dos missatges: d'una banda, la conveniència de tornar als orígens de l'amor, quan hi ha crisi i, d'altra banda, la bellesa del matrimoni de per-

sones grans que continuen estimant-se... molt més que en els inicis del festeig.

La durabilitat del matrimoni es basa en el que solem dir «fidelitat creativa». Aquestes dues paraules semblen contradictòries: si un és fidel, no hauria d'introduir cap novetat. Però, aquesta és la manera d'entendre la fidelitat en el món, que assegura la continuïtat mitjançant la norma o l'autoritat. Però en la vida de l'esperit, com és el cas de l'existència del matrimoni cristià, no hi ha aquesta contradicció. En la vida de l'Esperit no hi ha «còpies», ni simultànies (és a dir els que vivim el mateix Esperit no som còpies els uns dels altres), ni tampoc al llarg del temps (és a dir, no repetim mai exactament els mateixos gestos: les repeticions, com en els ritus sacramentals, sempre són renovació, actualització...).

Al llarg de la seva existència un matrimoni que desitgi viure en l'Esperit de Crist s'haurà abraçat

i besat moltes vegades, però cap d'aquestes abraçades i besos serà còpia dels anteriors. Posar en comú el sou guanyat en el treball professional és un gest d'amor que es repeteix cada mes. Però és nou cada vegada, perquè la vida de l'esperit que hi ha darrere d'aquest acte és renovada, la vida d'amor, de sofriments i goigs, és una recreació contínua de l'amor sponsal. Si no fos així, la rutina acabaria matant el mateix matrimoni, encara que mantingués una aparença d'estabilitat. Es nota molt si un matrimoni està viu, moribund o mort.

La sostenibilitat del matrimoni cristià, com diu el Salm 1, depèn de si està plantat a la vora del riu: «com un arbre que arrela vora l'aigua: dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge» (Sl 1,3).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ho continua fent

En Lluís és estudiant universitari. És a mitja carrera. Viu en un pis amb altres tres estudiants. Té nòvia fa uns mesos. Es coneixen del poble, de quan anaven a l'escola i n'està molt enamorat. En Lluís, de família creient i practicant, ha viscut un procés de creixement en la fe força harmònic. Pel que fa a formació, catequesi de primera comunitat, catequesi de confirmació, grup de joves parroquial i algunes lectures. Pel que fa a la vivència, el Parenostre après a casa, resat amb els pares i germans, el sagrament del perdó, alguns recessos i un moment important, van ser uns exercicis espirituals en la vida ordinària quan tenia dinou anys, dels quals derivà una pregària més con-

fiada i constant i un compromís personal amb els més necessitats que el porta dos dies, cada setmana, a col·laborar en un menjador social... Pel que fa a la celebració comunitària, la missa dominical en què sovint llegeix una lectura, pregàries de joves en adoració... I moments de dubte, de mediocritat, de temptació, d'egoisme, de caiguda i de tornar-se a aixecar.

La convivència al pis és bona. Hi ha ambient d'estudi. La relació és cordial, respectuosa, malgrat que els companys són diferents en molts aspectes, tam-

bé en les conviccions personals que donen sentit a la vida. Les tasques de manteniment són assumides suficientment i amb una regularitat acceptable.

Fa uns mesos, en Lluís va quedar impressionat pel fet que un home jove dormia al carrer i demanava menjar a prop del seu edifici. Un dia decidí baixar-li un entrepà, un altre dia una carmanyola amb allò que havia sobrat del sopar d'un company de pis... Els companys veuen bé i valoren positivament el gest i ofereixen menjar. N'han parlat entre ells. Animen a en Lluís. Mai cap

s'ha ofert per acompanyar-lo, ni per assumir aquesta petita acció de caritat solidària. «Jesús va contestar dient: Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadi» (Lc 10,30-33). En Lluís ho continua fent i l'home sense llar de ben segur que li ho agraeix... i el Pare del cel.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Matrimonio sostenible

Una de las realidades que hoy más demandan «sostenibilidad» es el matrimonio.

No decimos esto subrayando el lado negativo de la realidad, es decir, dando a entender que el matrimonio hoy está en crisis y que, por tanto, hay que protegerlo, sino en el sentido más constructivo.

Que el matrimonio deba ser protegido es indudable. Pero el matrimonio cristiano es una realidad del Espíritu y, como sabemos, las realidades del espíritu tienen su propio estilo de vida. Así:

- No subsisten solo con leyes externas, ni con apoyaturas superficiales, ni con códigos de buenas conductas...
- Su estabilidad no es estática, no es inmovilismo. Al contrario, si no hay crecimiento, mueren.
- Son sostenibles sobre la base de una fidelidad creativa.

Las leyes han de proteger el matrimonio; pero en algunos casos colaboran a destruirlo. Los remedios psicológicos ayudan a la sostenibilidad, aunque tantas veces las recetas son precisamente la liberación de todo vínculo; los recursos a compensaciones lúdicas calman tensiones, pero siempre son efímeras...

¿Qué hace que el matrimonio sea sostenible? En la glosa que publicábamos hace unas cuatro semanas, hablábamos de la sostenibilidad de la vida cristiana. Y aprovechábamos el ejemplo de la vida matrimonial para explicar dos mensajes: por un lado, la conveniencia de volver a los orígenes del amor, cuando hay crisis y, por otro, la belleza del matrimonio de personas mayores que siguen amándose... mucho más que en los inicios del noviazgo.

La durabilidad del matrimonio se basa en lo que solemos llamar «fidelidad creativa». Estas dos palabras parecen contradictorias: si uno es fiel, no tendría que introducir ninguna novedad. Pero, esta es la manera de entender la fidelidad en el mundo, que asegura la continuidad mediante la norma o la autoridad. Pero en la vida del espíritu, como es el caso de la existencia del matrimonio cristiano, no hay esta contradicción. En la vida del Espíritu no existen «copias», ni simultáneas (es decir los que vivimos el mismo Espíritu no somos copias unos de otros), ni tampoco a lo largo del tiempo (es decir, no repetimos nunca exactamente los mismos gestos: las repeticiones, como en los ritos sacramentales, siempre son renovación, actualización...).

A lo largo de su existencia un matrimonio que desee vivir en el Espíritu de Cristo, se habrá abrazado y besado muchas veces, pero ninguno de estos abrazos y besos será copia de los anteriores. Poner en común el sueldo ganado en el trabajo profesional es un gesto de amor que se repite cada mes. Pero es nuevo cada vez, porque la vida del espíritu que hay detrás de ese acto es renovada, la vida de amor, de sufrimientos y gozos, es una recreación continua del amor esponsal. Si no fuera así, la rutina acabaría matando el mismo matrimonio, aunque mantuviera una apariencia de estabilidad. Se nota mucho si un matrimonio está vivo, moribundo o muerto.

La sostenibilidad del matrimonio cristiano, como dice el Salmo 1, depende de si está plantado al borde del río: «como el árbol junto al agua, que da fruto en su sazón y no se marchitan sus hojas» (Sal 1,3).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Mons. Cristau, segon bisbe de Terrassa

El dissabte 5 de febrer, la Catedral de Terrassa va ser testimoni de l'inici de ministeri del segon bisbe de la diòcesi de Terrassa, Mons. Salvador Cristau Coll, nomenat pel papa Francesc el propassat 3 de desembre de 2021.

Varen participar en la celebració 20 prelatos entre cardenals, arquebisbes i bisbes, entre ells Mons. Joan Josep Omella, cardenal arquebisbe de Barcelona i Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, arquebisbe de Sevilla i primer bisbe de Terrassa. També hi eren preveres i diaques, seminaristes, religiosos i religioses i feligresos que representaven les parròquies, els arxiprestats, moviments, confraries i institucions eclesials, a més d'altres autoritats civils.

La celebració s'inicià a les 11 del matí i fou presidida, inicialment, pel cardenal de Barcelona, Mons. Omella, per delegació del nunci de Sa Santedat que no pogué assistir per problemes tècnics amb el seu vol aeri. A l'atri del temple, el Sr. Cardenal presentà el nou bisbe al clergat de la Catedral, el qual oferí a besar a Mons. Cristau el Lig-

num crucis que conté la relíquia de la creu de Nostre Senyor i, a continuació, aspergí amb aigua beneïda el poble i feu l'entrada solemne al temple. La comitiva es dirigí a la Capella del Santíssim per fer un moment de pregària i acte seguit, a la sagristia de la Catedral i davant el Col·legi de Consultors, Mons. Cristau feu la professió de fe i el jurament de fidelitat i acceptació.

Després de la salutació inicial, ja des del presbiteri, es llegí una al·locució del nunci i Mons. Omella demanà que es mostressin i llegissin pública-

ment les Lletres apostòliques amb el nomenament de Mons. Cristau com a bisbe de Terrassa. Fet això, el Sr. Cardenal feu seure a la càtedra episcopal a Mons. Salvador Cristau, i li feu entrega del bàcul, com a expressió de la presa de possessió. Tots els presents aplaudiren en aquells moments i una representació de la diòcesi passà a saludar el seu nou pastor: infants i famílies, diaques i preveres. A partir d'aquell moment, el nou bisbe de la diòcesi passà a presidir la celebració, que seguí els ritus de costum en les misses.

Jornades de formació i espiritualitat per al clergat

Comencen demà i fins dimecres dia 23 de febrer a Montserrat, en la seva dissetena edició. Enguany, vivint el procés sinodal en marxa, el lema d'aquestes jornades és «En l'any del Sínode: el ministre ordenat de la comunió, de la participació i de la missió» i comptarà amb la presència de Mons. Vicente Jiménez Zamora, arquebisbe emèrit de Saragossa i coordinador de l'equip sinodal en la Conferència Episcopal Es-

panyola, que aprofundirà la sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església, la figura dels sacerdots com a animadors de la sinodalitat, i els tres pilars del Sínode. A més dels moments de pregària litúrgica compartida amb els monjos de Montserrat, el seu nou abat, P. Manel Gasch Hurios, també compartirà amb els preveres i diaques del bisbat una estona en què conversar sobre la visió del moment present de l'Església des de Montserrat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Invoquem a l'Esperit de comunió perquè ens impulsi en els seus camins i ens ajudi a fundar la comunió no sobre la base de càlculs, estratègies i conveniències, sinó sobre l'únic model al qual hem de mirar: la Santíssima Trinitat» (4 de desembre).

@Pontifex: «L'Esperit ens crida avui a curar les ferides de la humanitat amb l'oli de la caritat. Desenvolupem junts, catòlics i ortodoxos, formes de cooperació en la caritat per a servir els homes del nostre temps i portar-los la consolació de l'Evangeli» (4 de desembre).

@Pontifex: «L'Esperit ens crida avui a curar les ferides de la humanitat amb l'oli de la caritat. Desenvolupem junts, catòlics i ortodoxos, formes de cooperació en la caritat per a servir els homes del nostre temps i portar-los la consolació de l'Evangeli» (4 de desembre).

@Pontifex: «Aquesta és l'actitud del veritable apòstol: seguir endavant amb confiança, preferint la inquietud de les situacions inesperades al costum i a la repetició. Aquesta valentia neix de la confiança en la grandesa de Déu, que estima obrar en la nostra feblesa» (4 de desembre).

@Pontifex: «Com a Església, se'ns demana que siguem llevat que fermenta en l'amagat, pacientment, dins de la massa del món, gràcies a l'Esperit Sant. El secret del Regne de Déu està contingut en les petites coses, en el que sovint no es veu ni fa soroll» (4 de desembre).

La Pastoral de la Salut en clau sinodal

El procés sinodal segueix endavant, a l'Església universal i a la nostra diòcesi.

Per una banda, el Consell Ordinari del Sínode dels Bisbes va reunir-se, presencialment i telemàtica, el 26 de gener passat per valorar la marxa dels treballs a nivell mundial. L'avaluació es basava en la quinzena de trobades online que van realitzar a finals del 2021 amb els encarregats sinodals de tot el món. En poques paraules, es capta que l'Església està en marxa, que la novetat del procés sinodal suscita molta joia i dinamisme, i també, però, una sèrie d'incerteses que cal afrontar, amb una consciència cada cop més gran que la conversió sinodal a la qual està cridat cada batejat és un procés llarg que anirà més enllà del 2023.

A la nostra diòcesi, segueixen celebrant-se en moltes parròquies les assemblees per aprofundir les qüestions plantejades als materials sobre el Sínode i, sobretot, per realitzar en prime-

ra persona una experiència sinodal, de caminar junts.

També en àmbits temàtics, no només en agrupacions territorials, s'està mirant de recollir les aportacions. Per exemple, l'equip de la Delegació de Pastoral de la Salut ha convocat una matinal de presentació del Sínode, en la qual conviden a capellans i agents de pastoral que treballen i donen els seus serveis a hospitals o residències.

PRESENTACIÓ DEL SÍNODE

Dimarts, 1 de març - 10 a 13.30 h
Casa de l'Església
Sant Feliu de Llobregat

Nou vicari judicial, de forma interina

Mn. Joan Làzaro Padrós, prevere del Bisbat de Terrassa, va jurar el càrrec de vicari judicial del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, amb caràcter interí, el divendres 4 de febrer. Després del traspàs inesperat de Mn. Antonio Fernández

Garcia, va quedar vacant aquest càrrec a la nostra diòcesi i, atenent la conveniència de no endarrerir els casos en curs al Tribunal Eclesiàstic, s'ha considerat oportú adoptar aquesta fórmula transitòria. Això ha estat possible gràcies a la col·laboració de la diòcesi germana de Terrassa, on Mn. Joan Làzaro ja és vicari judicial.

L'acte de jurament es va realitzar davant la presència del bisbe Agustí Cortés i el seu Consell Episcopal, i del promotor de justícia i del notari-secretari, membres del Tribunal Eclesiàstic.

AGENDA

▀ **Pregària vocacional a la Catedral.** Últim dijous de mes, 24 de febrer, a les 18.30 h. Pregària de Vespres i adoració. Amb la presència i animació dels seminaristes de la diòcesi.

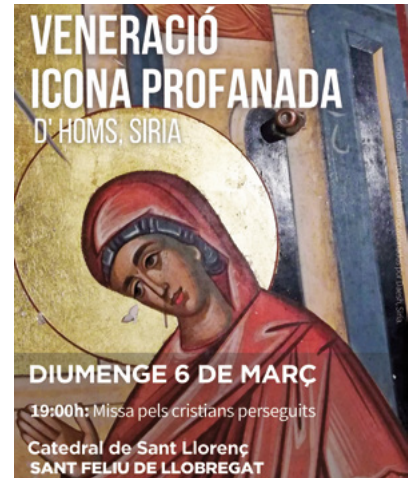
▀ **Consell Pastoral Diocesà.** Dissabte 26 de febrer, de 10 a 13 h, a la Casa de l'Església. Els punts de relleu que es tractaran seran una valoració i informació sobre la Visita *ad Limina Apostolorum*, del passat mes de gener, i el treball diocesà dins el procés sinodal de setembre de 2021 a octubre de 2023 «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió».

La icona de l'Anunciació d'Homs pelegrina a la diòcesi

Ajuda a l'Església Necessitada organitza un pelegrinatge d'aquesta imatge d'estil bizantí que estava present a l'església grecortodoxa d'Homs (Síria). Aquesta icona és un testimoni silenciós del dolor i el patiment de molts cristians en molts llocs del món i alhora un testimoni de la fe en Crist.

La imatge va ser profanada pels terroristes de l'ISIS quan van envair la ciutat. De fet, té tres forats causats per les bales, una de les quals s'ha quedat incrustada en la pintura.

En les properes setmanes hi haurà un seguici d'actes de culte, pregària, catequesi, etc., en diversos indrets de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb la presència d'aquesta icona.

Encara pendents de confirmar alguns llocs, aquests són els fixats fins ara:

DISSABTE, 26 DE FEBRER

ABRERA, PQUIA. SANT PERE

- A les 17.30 h, catequesi familiar
- A les 18.30 h, Eucaristia amb nens i famílies
- A les 20.00 h, Eucaristia

DIUMENGE, 27 DE FEBRER

MARTELL, PQUIA. CRIST SALVADOR

- A les 11.00 h, Eucaristia

DISSABTE, 5 DE MARÇ

ST. VICENÇ DELS HORTS, PQUIA. ST. ANTONI DE PÀDUA

- A les 20.00 h, Eucaristia

DIUMENGE, 6 DE MARÇ

ST. VICENÇ DELS HORTS, PQUIA. ST. VICENÇ MR.

- A les 9.00 h, Eucaristia
- A les 12.00 h, Eucaristia

DIUMENGE, 6 DE MARÇ

ST. FELIU DE LL., CATEDRAL-PQUIA. ST. LLORENÇ

- A les 19.00 h, Eucaristia

DISSABTE, 12 DE MARÇ

CASTELLDEFELS

- Capella de Santa Eulàlia.** A les 19.00 h, Eucaristia
- Parròquia de Santa Maria.** A les 21.00 h, Vetlla de pregària

DIUMENGE, 13 DE MARÇ

CASTELLDEFELS

- Església Mare de Déu de Montserrat.** A les 10.00 h, Eucaristia
- Parròquia de Santa Maria.** A les 20.00 h, Eucaristia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Dimarts [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dimecres [Jm 4,13-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40]. Sant Policarp, bisbe

d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dijous [Jm 5,1-6 / Sl 48 / Mc 9,41-50]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí.

25. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27, 5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6, 39-45]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

Diumenge VII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen»

L'Evangelí d'avui és tan clar que només cal meditar-lo pausadament. Ens parla bàsicament de l'amor als enemics. Si de vegades estimar els amics ja ens és difícil, com no ho ha de ser molt més, estimar un enemic. Però les paraules de Jesús són clares. *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen.* Evidentment això no és fàcil, sobretot quan l'ofensa és molt greu. Però Jesús ens parla de pregar pels enemics; potser si ho fem, no ens serà tan difícil estimar-los. I ens posa diferents exemples: *Si algú et pega en una galta, para-li l'altra; si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom que et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres.* Es tracta sempre de ser generosos, de no tornar mai mal per mal sinó multiplicar el bé. Així ens diu: *Vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos; llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim que és bo amb els desagradats i amb els dolents perquè aquesta i no altra és l'actitud de Déu Pare i la de Jesús: Sigueu compassius com ho és el vostre Pare—diu—. I continua Jesús: No judiqueu, no condemneu, absoleu... i Déu no us judicarà; no us condemnarà, us absoldrà.* Sempre el model és Déu. Actuant així sereu fills de l'Altíssim que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Tenim un exemple d'amor a l'enemic a la primera lectura: David, perseguit per Saül, té l'ocasió de matarlo, però ell no ho vol fer: *No el matis pas—li diu a Abisai— ¿qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor? Sap que la justícia vindrà de Déu; ell no ha de matar ningú.* Sant Pau ens parla de *l'home fet de terra, a semblança d'Adam i de l'home del cel, convertit en Esperit.* Hem d'actuar com homes del cel, capaços d'estimar com estima Déu. Com diu Jesús en l'amor als enemics demostrarem la nostra qualitat de seguidors de Crist. Una altra forma d'actuar és pròpia dels pagans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?». Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres hauréu fet.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada al desierto de Zif, llevando tres mil hombres escogidos de Israel, para buscar a David allí. David y Abisai llegaron de noche junto a la tropa. Saül dormía, acostado en el cercado, con la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa dormían en torno a él. Abisai dijo a David: «Dios pone al enemigo en tu mano. Déjame que lo clave de un golpe con la lanza en la tierra. No tendré que repetir». David respondió: —«No acabes con él, pues ¿quién ha extendido su mano contra el ungido del Señor y ha quedado impune?». David cogió la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se dio cuenta, ni se despertó. Todos dormían, porque el Señor había hecho caer sobre ellos un sueño profundo. David cruzó al otro lado y se puso en pie sobre la cima de la montaña, lejos, manteniendo una gran distancia entre ellos, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Venga por ella uno de sus servidores. Y que el Señor pague a cada uno según su justicia y su fidelidad. Él te ha entregado hoy en mi poder, pero yo no he querido extender mi mano contra el ungido del Señor.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, se convirtió en ser viviente. El último Adán, en espíritu vivificante. Pero no fue primero lo espiritual, sino primero lo material y después lo espiritual. El primer hombre, que proviene de la tierra, es terrenal; el segundo hombre es del cielo. Como el hombre terrenal, así son los de la tierra; como el celestial, así son los del cielo. Y lo mismo que hemos llevado la imagen del hombre terrenal, llevaremos también la imagen del celestial.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A vosotros los que me escucháis os digo: amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, no le impidas que tome también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué merito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores hacen lo mismo. Y si prestáis a aquellos de los que esperáis cobrar, ¿qué merito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. Por el contrario, amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; será grande vuestra recompensa y seréis hijos del Altísimo, porque él es bueno con los malvados y desagradados. Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante, pues con la medida con que midiereis se os medirá a vosotros.»